

[Arne Bjerregaard]

dette og var med til at afskaffe reglen, og det bøjede vi os for. Vel, vi stemte imod, det erkender jeg, bl. a. fordi man ikke ville være med til denne solidaritet inden for boligområdet. Derfor må jeg sige, at nu er vi særdeles forvirrede, for hvad er venstres egentlige mening? Den i 1979 eller den i 1980? Nu er vi altså gået ind i en boligpolitisk aftale med regeringen i den tro, at der var et stort flertal for at ophæve denne regel, deriblandt venstre, og så står vi pludselig her og må notere, at det var en fejltagelse, at der måske slet ikke var et flertal imod det, som vi altså ønskede.

Derfor vil jeg da gerne her og nu vide, efter hvilket årstal vi skal beregne venstres sande jeg. Er det det ulige eller det lige årstal, eller hvornår kommer det til udtryk – ikke for den nuværende situations skyld, men for fremtidens skyld – på dette område?

Mølgaard (DR):

Retsforbundet er enig i, at der ikke er nogen rimelighed i det gab mellem huslejerne i billigere og dyrere boliger, vi kender i dag. Det er ikke i fuldt omfang begrundet i en forskel i brugsværdien af boligerne. Retsforbundet ønsker en udligning af dette gab ad frie markedsmekanismers vej. Det vil bringe nogle af de billigste lejligheder op i husleje, men utvivlsomt også nogle af de dyreste ned i pris. Alt i alt vil det måske skabe en vis stigning i huslejeniveauet, og det vil være en stigning, hvis værdi må tilhøre samfundet, os alle, og ikke enkelte heldige, der står parat med en turban til at fange appelsiner i. Se, dette er jo en ganske anden programmerklæring end den, der har ledet venstre til at fremsætte det lovforslag, vi her har til behandling. Lovforslaget vil i øvrigt ved dets tabelmæssige huslejeforhøjelser for de billigere lejligheder give nogen vilkårlighed med hensyn til de nye huslejer; der tages ikke differentierede hensyn til brugsværdien af lejligheder.

Retsforbundet erkender dog positive sider i venstres forslag og vil støtte dem, men give forslaget blank tilslutning kan vi ikke på nuværende tidspunkt. Vi vil forbeholde os eventuelt at søge forslaget forbedret ved ændringsforslag, men anbefaler principielt frie markedsmekanismer for politisk brugelig prisregulering. Vi anbefaler liberalisme under

socialt rimelige vilkår fremfor hudløs planøkonomi.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg synes, det var interessant at høre hr. Arne Bjerregaard fra kristeligt folkeparti sige, at kristeligt folkeparti synes, det er rimeligt at pålægge ældre parcelhusejere en særskat for at billiggøre det nye parcelhusbyggeri.

Jeg vil godt have, at hr. Arne Bjerregaard heroppefra delagtiggør os i, hvad det er for nogle overvejelser, man i kristeligt folkeparti eller i forligspartierne har gjort sig. Er det en øget lejeværdi, man tænker på? Er det en særlig kapitalvindingskat på parcelhuse, eller hvad er det for nogle geniale tanker, hr. Arne Bjerregaard gav udtryk for heroppefra, som han syntes var så rimelige?

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil gerne takke de ordførere, som har givet tilslutning – eller i hvert tilfælde principiel tilslutning – til indholdet i dette lovforslag. I virkeligheden appellerer dette lovforslag til de inderste og mest dybtføjte solidaritetsfølelser inden for hele den almennyttige boligsektor, og det må – skulle man da tro – tiltale bl. a. hr. Kaj Poulsen. Men jeg blev jo lidt kloge undervejs.

Det, der er tale om, er, at i dag er der en kolossal forskel i huslejen mellem ældre almennyttigt byggeri og nyt almennyttigt byggeri. Det er ikke nyt for nogen. Vi kender dette problem, og det, forslaget sigter på, er ganske enkelt at udjævne denne forskel sådan, at huslejen i en social bolig så vidt muligt kommer til at svare til denne boligs brugsværdi.

Så siger boligministeren: vi har tidligere lavet en ordning, som gik ud på, at Landsbyggefonden skulle bruge sine penge til opretning og forbedring af den ældre boligmasse og ikke til indskud i nyt byggeri. Hr. Kaj Poulsen føjer så til, at det var en ordning, der blev lavet sammen med venstre.

Jeg vil først sige, at den aftale kan vi ikke føle os særlig stærkt bundet af, når man betænker, hvordan socialdemokratiet har ført sig frem i boligpolitikken, siden de unddrog sig venstres positive indflydelse. Dertil kommer, at det ikke er rigtigt, at der nu ikke bli-